

РЕШЕНИЕ

№ 6527

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8189** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителните директори С. П. и К. К., чрез процесуален представител адв. М. Г., срещу решение № 229 от 12.07.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 8868/2021 г. от СРС, НО – 99-ти състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-423/28.05.2021 год., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на ЗД [фирма] за нарушение на чл. 108, ал.1 от Кодекса за застраховането КЗ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3 000 лв. на основание чл.644, ал.2, предл.2 КЗ.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно тълкуване на материалния закон. Неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност. Допуснато е съществено процесуално нарушение като в АУАН не е отразено, че нарушението е повторно. Неправилна е дадената правна квалификация на нарушението, тъй като следва да намери приложение чл.496 и сл. КЗ, а не чл.108 КЗ. Релевират се доводи за приложението на чл.28 ЗАНН и за явна несправедливост на наложеното наказание. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна

на процесното НП.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Н. оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения са изложени в представените писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата и моли съдът да потвърди въззивното решение.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя Д. Н.. Установено е, че на 18.09.2020 г. пред ЗД „Б. И.” е предявена претенция № [ЕГН] от М. М. за заплащане на обезщетение на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност” по повод настъпило на 18.09.2020 г. застрахователно събитие – пътнотранспортно произшествие. Към претенцията са приложени доказателства, установяващи нейното основание и размер. На 18.09.2020 и на 29.10.2020 г. са извършени два огледа на увредения мотоциклет. На 19.11.2020 г. застрахованият собственик представил данни за банкова сметка, по която да бъде преведено обезщетението и проформа фактура за ремонт. Съгласно чл.108, ал.1 КЗ, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 застрахователят е длъжен да се произнесе по нея като или да определи и изплати размера на обезщетението или да даде мотивирано становище за отказ от изплащане. Застрахователят е изплатил следващото се застрахователно обезщетение на 05.04.2021 г., т.е. след законоустановения 15-дневен срок, който е изтекъл на 10.12.2020 г.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Този извод е правилен и решението на въззивната инстанция не страда от посочените в касационната жалба пороци.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни и задълбочени мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства.

Оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения е неоснователно.

На първо място тезата на касатора, че в АУАН следва да са посочени обстоятелствата, сочещи на повторност на нарушението, е неправилна. Повторността не е елемент от фактическия състав на самото нарушение, а е елемент от производството по определяне размера на санкцията. В правомощията на административнонаказващия орган е да определя размера на наказанието и в тази връзка да преценява дали да наложи санкцията, предвидена за повторно нарушение. Такова задължение съставителят на АУАН няма. В ЗАНН не съществува задължение в АУАН да бъде посочена приложимата санкционна норма, поради което не е допуснато соченото процесуално нарушение.

Неоснователно е и оплакването за противоречие с материалния закон - погрешна квалификация на нарушението като повторно. От доказателствата по преписката се установява, че с НП № Р-10-714/23.07.2019 г., влязло в сила на 31.12.2019 г., на касатора е наложено административно наказание за същия вид нарушение. С оглед разпоредбата на § 1, т.51 от ДР на КЗ процесното административно нарушение са явява повторно и правилно е приложен материалния закон.

Съдът намира за неоснователно и оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание. Чл.644, ал.2 КЗ предвижда при повторно нарушение на юридическите лица да бъде налагано наказание „имуществена санкция“ в размер от 2 000 до 40 000 лв. Определената от административнонаказващия орган имуществена санкция е в размер на 3 000 лв., т.е. почти се в рамките на предвидения минимум, поради което отговаря на изискванията на чл. 12 ЗАНН и не се явява явно несправедлива.

Относно приложимостта на разпоредбата на чл.496 КЗ настоящата инстанция намира искането за неоснователно. Нормата на чл.108 се явява обща - относима до всички застрахователни претенции, докато чл. 496 КЗ урежда пределният срок за произнасяне по застрахователните претенции „Гражданска отговорност“ и не дерогира приложението на чл.108. Застрахователят е длъжен да се произнесе в 15-дневен срок, но ако се наложи да бъдат представяни допълнителни доказателства и това да забави процеса, то крайният срок за произнасяне не може да бъде по-дълъг от посочения в чл.496 КЗ.

Неоснователно е искането за приложение на чл.28 ЗАНН. В тази насока районният съд е изложил конкретни и ясни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за необходимо да преповтаря.

С оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на ответника за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на спора и въз основа на направеното искане и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лева.

Въз основа на гореизложеното и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 229 от 12.07.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 8868/2021 г. от СРС, НО – 99-ти състав.

ОСЪЖДА на ЗД [фирма], ЕИК:[ЕИК], [населено място], [улица], да заплати на Комисията за финансов надзор разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :